

Mila en Noor liepen samen het klaslokaal binnen. De geur van nieuwe schriften en pas gepoetste vloeren hing nog in de lucht. Op elk tafeltje lag een rooster voor het nieuwe schooljaar.

"Yes!" fluisterde Noor. "We zitten naast elkaar."

Ze schoven meteen hun rugzakken onder de tafel. Mila keek nieuwsgierig de klas rond. Sommige leerlingen kende ze al sinds de lagere school, anderen had ze alleen af en toe op de speelplaats gezien.

De deur ging open.

"Goedemorgen allemaal!"

Meneer Van den Berg stapte glimlachend binnen. Hij droeg, zoals altijd, een felgekleurde stropdas met kleine boeken erop.

"Welkom in het tweede middelbaar. Ik hoop dat jullie een fijne vakantie hebben gehad."

Noor keek snel naar Mila en grijnsde.

"Zie je wel," fluisterde ze. "Precies dezelfde toespraak."

Mila moest moeite doen om niet hardop te lachen.

"Dit jaar zullen jullie veel nieuwe dingen leren," ging de leerkracht verder. "Maar eerst stel ik graag een nieuwe leerling aan jullie voor."

Alle ogen draaiden naar de deur.

Daar stond dezelfde jongen die Mila net bij de klaslijst had ontmoet.

"Kom maar binnen."

Hij zette een paar stappen naar voren.

"Ik ben Finn Jacobs," zei hij. "Ik ben deze zomer verhuisd en... eh... ik hoop dat ik hier snel mijn weg zal vinden."

Een paar leerlingen klaptten voorzichtig.

"Welkom, Finn," zei meneer Van den Berg. "Er is nog een plaats vrij achter Mila."

Finn glimlachte dankbaar en liep naar zijn stoel.

Toen hij ging zitten, liet hij per ongeluk zijn etui vallen.

Pennen, potloden en een gum rolden alle kanten op.

"Oh nee..."

Mila bukte zich meteen.

"Hier."

Ze gaf hem een blauwe balpen terug.

"Dank je," zei Finn.

"Nooit gedacht dat de eerste schooldag zo snel spannend kon worden," fluisterde Noor met een grijns.

Mila gaf haar een speelse por.

Tijdens de eerste les vertelde iedereen kort iets over zijn of haar vakantie.

Noor vertelde enthousiast over een kamp aan zee.

Finn vertelde dat hij nog niet veel van de stad had gezien.

"Heb je al vrienden gemaakt?" vroeg meneer Van den Berg.

Finn haalde zijn schouders op.

"Nog niet echt. Maar ik denk dat dat wel goed komt."

Even keek hij naar Mila en Noor.

Mila voelde haar wangen warm worden en richtte snel haar blik weer op haar schrift.

Misschien was een nieuw schooljaar toch niet alleen spannend voor haar.

De bel ging voor de eerste pauze.

"Kom," zei Noor terwijl ze opstond. "Ik heb honger."

"Na één les al?"

"Ik heb altijd honger."

Lachend liepen ze samen naar de speelplaats, zonder te weten dat daar iemand op hen stond te wachten die hun schooljaar nog veel verrassender zou maken.

Mila en Noor liepen samen het klaslokaal binnen. De geur van nieuwe schriften en pas gepoetste vloeren hing nog in de lucht. Op elk tafeltje lag een rooster voor het nieuwe schooljaar.

"Yes!" fluisterde Noor. "We zitten naast elkaar."

Ze schoven meteen hun rugzakken onder de tafel. Mila keek nieuwsgierig de klas rond. Sommige leerlingen kende ze al sinds de lagere school, anderen had ze alleen af en toe op de speelplaats gezien.

De deur ging open.

"Goedemorgen allemaal!"

Meneer Van den Berg stapte glimlachend binnen. Hij droeg, zoals altijd, een felgekleurde stropdas met kleine boeken erop.

"Welkom in het tweede middelbaar. Ik hoop dat jullie een fijne vakantie hebben gehad."

Noor keek snel naar Mila en grijnsde.

"Zie je wel," fluisterde ze. "Precies dezelfde toespraak."

Mila moest moeite doen om niet hardop te lachen.

"Dit jaar zullen jullie veel nieuwe dingen leren," ging de leerkracht verder. "Maar eerst stel ik graag een nieuwe leerling aan jullie voor."

Alle ogen draaiden naar de deur.

Daar stond dezelfde jongen die Mila net bij de klaslijst had ontmoet.

"Kom maar binnen."

Hij zette een paar stappen naar voren.

"Ik ben Finn Jacobs," zei hij. "Ik ben deze zomer verhuisd en... eh... ik hoop dat ik hier snel mijn weg zal vinden."

Een paar leerlingen klaptten voorzichtig.

"Welkom, Finn," zei meneer Van den Berg. "Er is nog een plaats vrij achter Mila."

Finn glimlachte dankbaar en liep naar zijn stoel.

Toen hij ging zitten, liet hij per ongeluk zijn etui vallen.

Pennen, potloden en een gum rolden alle kanten op.

"Oh nee..."

Mila bukte zich meteen.

"Hier."

Ze gaf hem een blauwe balpen terug.

"Dank je," zei Finn.

"Nooit gedacht dat de eerste schooldag zo snel spannend kon worden," fluisterde Noor met een grijns.

Mila gaf haar een speelse por.

Tijdens de eerste les vertelde iedereen kort iets over zijn of haar vakantie.

Noor vertelde enthousiast over een kamp aan zee.

Finn vertelde dat hij nog niet veel van de stad had gezien.

"Heb je al vrienden gemaakt?" vroeg meneer Van den Berg.

Finn haalde zijn schouders op.

"Nog niet echt. Maar ik denk dat dat wel goed komt."

Even keek hij naar Mila en Noor.

Mila voelde haar wangen warm worden en richtte snel haar blik weer op haar schrift.

Misschien was een nieuw schooljaar toch niet alleen spannend voor haar.

De bel ging voor de eerste pauze.

"Kom," zei Noor terwijl ze opstond. "Ik heb honger."

"Na één les al?"

"Ik heb altijd honger."

Lachend liepen ze samen naar de speelplaats, zonder te weten dat daar iemand op hen stond te wachten die hun schooljaar nog veel verrassender zou maken.

Op de speelplaats was het een gezellige drukte. Overal stonden groepjes leerlingen met elkaar te praten. Sommigen vertelden enthousiast over hun vakantie, anderen vergeleken hun nieuwe lessenrooster.

Noor haalde een appel uit haar rugzak.

"Mijn moeder zegt dat ik gezonder moet eten," zei ze terwijl ze een hap nam.

Mila lachte.

"En straks koop je toch weer een chocoladekoek in de cafetaria."

Noor haalde haar schouders op.

"Een appel én een chocoladekoek. Dat is toch een mooie balans?"

Net toen Mila iets wilde antwoorden, botste er iemand zachtjes tegen haar schouder.

"Oei, sorry!" klonk een meisjesstem.

Een meisje met krullend kastanjebruin haar bukte zich snel om een schrift op te rapen dat op de grond was gevallen.

"Geeft niet," zei Mila terwijl ze hielp.

"Dank je. Ik ben soms een beetje onhandig."

Ze glimlachte verlegen.

"Ik ben Jade."

"Mila."

"Noor."

"Aangenaam," zei Jade. "Ik ben deze zomer verhuisd. Alles is hier nog zo nieuw."

"Dan ben jij ook nieuw?" vroeg Noor.

Jade knikte.

"Ja. Ik kende hier eigenlijk niemand."

"Nu wel," zei Noor meteen. "Toch, Mila?"

Mila glimlachte.

"Natuurlijk."

Het gezicht van Jade klaarde helemaal op.

"Dat is lief."

Nog voor iemand iets kon zeggen, kwam Finn naar hen toe.

"Mag ik iets vragen?"

"Tuurlijk," antwoordde Noor.

"Weet iemand waar de sporthal is? Ik ben bang dat ik straks verdwaal."

Noor schoot in de lach.

"Geen zorgen. De helft van de eerstejaars verdwaalt daar elk jaar."

"En wij lopen er straks toch naartoe," zei Mila. "Je mag gerust met ons meelopen."

"Bedankt."

De vier bleven nog even praten. Ze ontdekten dat Jade dol was op tekenen en dat Finn al jaren basketbal speelde. Noor vertelde honderduit over haar kat, die volgens haar dacht dat hij een hond was.

Mila luisterde vooral. Ze vond het fijn hoe vanzelf het gesprek verliep.

Toen ging de bel.

"Kom," zei Noor. "Anders zijn we op de eerste dag al te laat."

Samen liepen ze richting het schoolgebouw.

Mila keek even opzij.

Nog geen uur geleden had ze gedacht dat dit een gewone eerste schooldag zou worden.

Nu liep ze ineens met drie nieuwe vrienden naar de volgende les.

En ergens diep vanbinnen had ze het gevoel dat dit nog maar het begin was.

De volgende les was lichamelijke opvoeding.

In de kleedkamer hing de bekende drukte. Rugzakken werden opengetrokken, sportschoenen verdwenen onder bankjes en overal klonken vrolijke stemmen.

"Noor, waar zijn mijn gymschoenen?" vroeg Mila terwijl ze in haar sporttas keek.

Noor grijnsde.

"Misschien heb je ze thuis laten staan?"

Mila verstijfde.

"Nee... toch?"

Ze haalde haar tas helemaal leeg. Een drinkfles, een handdoek, een T-shirt, een haarborstel...

Maar geen sportschoenen.

"O nee..."

"Niet waar, hè?" zei Noor.

"Ik heb ze naast de voordeur gezet zodat ik ze niet zou vergeten."

"En toen ben je zonder vertrokken."

Mila zuchtte diep.

"Dat is echt iets voor mij."

Precies op dat moment kwam de turnleerkracht, mevrouw Claes, de kleedkamer binnen.

"Is er een probleem?"

Mila stak voorzichtig haar hand op.

"Ik... eh... ben mijn sportschoenen vergeten."

Mevrouw Claes keek haar even aan en glimlachte.

"Dat overkomt wel meer leerlingen op de eerste schooldag."

Mila haalde opgelucht adem.

"Je mag vandaag meedoen op je gewone sneakers, maar vanaf de volgende les verwacht ik wel de juiste schoenen."

"Dat beloof ik."

Toen de klas de sporthal binnenliep, stond Finn al bij de jongensgroep. Hij zwaaide even toen hij Mila zag.

Noor gaf haar een speelse por.

"Volgens mij heeft iemand al een nieuwe vriend."

"Nee hoor," zei Mila snel.

"Rustig maar, ik plaag je alleen."

De les begon met een eenvoudig kennismakingsspel. Iedereen moest een bal naar iemand gooien en daarbij de naam van die persoon zeggen.

"Jade!" riep Noor.

De bal vloog netjes haar kant op.

"Finn!" zei Jade, die de bal meteen doorgaf.

Finn ving hem moeiteloos.

"Mila!"

Ze schrok even, maar wist de bal toch te pakken.

"Eh... Noor!"

Iedereen moest lachen toen Noor de bal bijna tegen haar gezicht kreeg.

"Dat was expres!" riep ze lachend.

"Dat geloof je zelf niet," antwoordde Mila.

Aan het einde van de les voelde Mila zich verrassend ontspannen.

De zenuwen waarmee ze die ochtend wakker was geworden, waren bijna helemaal verdwenen.

Toen ze terug naar de kleedkamer liepen, zei Jade zacht:

"Ik ben echt blij dat ik jullie heb ontmoet."

Mila glimlachte.

"Wij ook."

Ze meende het.

Misschien begon een goede vriendschap soms gewoon met een toevallige botsing op de speelplaats.

Maar geen van hen wist dat er de volgende dag iets zou gebeuren waardoor hun nieuwe vriendengroep meteen op de proef zou worden gesteld.

De volgende ochtend voelde Mila zich een stuk minder zenuwachtig dan de dag ervoor.

Ze had haar sportschoenen deze keer zélf drie keer gecontroleerd voordat ze de deur uitging.

"Je kijkt alsof je op wereldreis vertrekt," plaagde haar vader.

"Ik wil gewoon niets vergeten."

"Dat is vooruitgang," lachte haar moeder.

Mila trok haar jas aan en fietste richting school.

Bij de fietsenstalling stond Noor haar al op te wachten.

"Goed nieuws," zei Noor.

"Wat dan?"

"Ik heb vandaag wél mijn huiswerk."

Mila keek haar verbaasd aan.

"Moet ik je feliciteren?"

"Eigenlijk wel."

Samen liepen ze lachend naar hun klas.

De eerste twee lessen vlogen voorbij. Tijdens de pauze kwamen Jade en Finn bij hen zitten op een bankje op de speelplaats.

"Hoe vinden jullie de school?" vroeg Mila.

"Veel groter dan mijn vorige," antwoordde Jade.

"En veel minder streng," zei Finn.

"Dat weet je na twee dagen al?" vroeg Noor.

Finn grijnsde.

"Ik heb gisteren niemand straf zien krijgen."

"Geef het nog een week," zei Noor. "Dan ken je meneer De Wilde nog niet."

Iedereen lachte.

Net op dat moment ging de bel.

Tijdens de les Nederlands kwam mevrouw Peeters binnen met een stapel kleurrijke boeken.

"Goedemorgen, allemaal."

"Goedemorgen, mevrouw."

"Dit trimester gaan we iets nieuws doen."

Meteen werd het stil.

"Jullie krijgen een leesproject."

Een paar leerlingen zuchtten zacht.

"Maar..." zei de leerkracht glimlachend, "...dit is geen gewone boekbespreking."

Nu keek iedereen nieuwsgierig op.

"Jullie gaan in groepjes samenwerken. Elke groep kiest een boek, leest het samen en maakt er iets creatiefs van. Dat mag een filmpje zijn, een toneelstuk, een stripverhaal of zelfs een podcast."

"Dat klinkt eigenlijk wel leuk," fluisterde Jade.

Mila knikte.

Ze hield van lezen.

Misschien werd dit haar favoriete opdracht van het jaar.

"Ik heb de groepjes al gemaakt," vervolgde mevrouw Peeters.

Ze begon de namen voor te lezen.

"Mila... Noor... Jade... en Finn."

De vier keken elkaar verrast aan.

"Yes!" fluisterde Noor.

"Dat wordt gezellig."

Finn glimlachte.

"Gelukkig hoef ik dan niet in een groep met mensen die ik nog niet ken."

"Nu ken je ons al een beetje," zei Mila.

"Dat is waar."

Na de les bleef het viertal nog even in het lokaal.

"Wanneer zullen we afspreken?" vroeg Jade.

"Misschien vrijdag na school?" stelde Mila voor.

"Bij de bibliotheek?" zei Finn.

"Daar is ook een gezellig hoekje waar je kunt zitten."

"Goed idee," zei Noor.

"En daarna halen we een ijsje."

"Jij denkt echt altijd aan eten, hè?" lachte Mila.

"Dat hoort bij mijn talenten."

Iedereen schoot in de lach.

Terwijl ze hun spullen inpakte, keek Mila even naar haar nieuwe groepje.

Twee dagen geleden kende ze Finn en Jade nog niet.

Nu voelde het alsof ze er altijd al een beetje bij hadden gehoord.

Maar aan de andere kant van het lokaal keek iemand hen zwijgend aan.

Een meisje met een strakke paardenstaart sloeg haar armen over elkaar.

Ze had alles gezien.

En ze leek daar helemaal niet blij mee.

Mila merkte het meisje pas op toen ze haar rugzak over haar schouder hing.

"Wie is dat?" fluisterde ze.

Noor keek even achterom.

"O, dat is Sophie."

"Ken jij haar?"

"Een beetje. Vorig jaar zaten we niet bij haar in de klas, maar ze heeft graag alles onder controle."

"Hoe bedoel je?"

"Ze vindt het leuk als iedereen naar haar luistert."

Jade keek nieuwsgierig op.

"Is ze gemeen?"

Noor haalde haar schouders op.

"Niet echt... maar als iets niet gaat zoals zij wil, laat ze dat wel merken."

Nog voor Mila iets kon zeggen, liep Sophie naar hen toe.

"Hoi."

"Hoi," antwoordde Mila vriendelijk.

"Ik hoorde dat jullie samen een groepje zijn."

"Klopt," zei Finn.

Sophie glimlachte, maar haar glimlach voelde een beetje gemaakt.

"Jullie hebben geluk. Jullie groep lijkt me wel gezellig."

"Dat hopen we ook," zei Jade.

"Nou... succes dan."

Ze draaide zich om en liep weg.

Toen ze uit het lokaal was verdwenen, keek Noor haar na.

"Zie je?"

"Wat bedoel je?" vroeg Finn.

"Ze doet altijd heel vriendelijk, maar je weet nooit precies wat ze denkt."

Mila fronste.

"Misschien was ze gewoon nieuwsgierig."

"Dat kan ook," gaf Noor toe.

"Niet meteen het slechtste denken."

Mila vond dat iedereen een eerlijke kans verdiende.

Misschien zou Sophie uiteindelijk best aardig blijken te zijn.